1934 Jun 23 ILO Genève

363 Konvensjon 44 om trygdestønad eller annen arbeidsløshetshjelp til ufrivillig arbeidsløse.

Revidert ved konvensjonene om revisjon av sluttbestemmelsene 9. oktober 1946 og 26. juni 1961.

Oversettelse

Den internasjonale arbeidsorganisasjons generalkonferanse

som av Styret for Det internasjonale arbeidsbyrå er blitt sammenkalt i Genève, og har trådt sammen til sin 18. sesjon den 4. juni 1934, og

som har besluttet å vedta visse forslag når det gjelder arbeidsløshetstrygd og forskjellige former for hjelp til arbeidsløse, punkt 2 på dagsordenen, og

som har bestemt at disse forslag skal ha form av en internasjonal konvensjon,

vedtar i dag den 23. juni 1934 følgende konvensjon som skal benevnes Konvensjonen om stønad til arbeidsløse, 1934:

Art. 1. 1. Hver medlemsstat som ratifiserer denne konvensjon plikter å opprettholde en ordning som sikrer personer som er ufrivillig arbeidsløse og som omfattes av denne konvensjon:

a) en trygdestønad dvs. et beløp utbetalt på grunnlag av innbetalte premier som bygger på vedkommendes sysselsetting uten hensyn til om trygdesystemet er tvungent eller frivillig;
b) annen arbeidsløshetshjelp, dvs. en ytelse som ikke er trygdestønad og heller ikke er vanlig forsorgshjelp, men som kan være godtgjøring for hjelpearbeid som er satt i gang i samsvar med bestemmelsene i artikkel 9, eller
c) en kombinasjon av trygdestønad og arbeidsløshetshjelp.

2. Forutsatt at denne ordning sikrer alle de personer som omfattes av denne konvensjon den trygdestønad eller arbeidsløshetshjelp som er bestemt i punkt 1, kan ordningen være

a) en tvungen trygdeordning,
b) en frivillig trygdeordning,
c) en kombinasjon av tvungen og frivillig trygdeordning, eller
d) en av de nevnte ordninger kombinert med supplerende hjelpetiltak.

3. Den nasjonale lovgivning skal fastsette vilkårene for en eventuell overgang fra trygdestønad til annen arbeidsløshetshjelp.

Art. 2. 1. Denne konvensjon skal omfatte alle personer som vanligvis er sysselsatt med lønnet arbeid.

2. Hver medlemsstat skal imidlertid i sin nasjonale lovgivning kunne fastsette regler for unntak når det gjelder:

a) personer sysselsatt i huslig arbeid,
b) hjemmearbeidere,
c) arbeidere som har fast stilling i statsforvaltningen, den lokale administrasjon eller ved et almennyttig foretagende,
d) ikke-manuelle arbeidere som vedkommende myndighet finner har tilstrekkelig inntekt til å kunne sikre seg mot risikoen for arbeidsløshet,
e) arbeidere som har arbeid av sesongmessig karakter, når sesongarbeidet vanligvis varer kortere enn seks måneder, og arbeiderne i regelen i resten av året ikke har annet arbeid som omfattes av denne konvensjon,
f) unge arbeidere under en viss alder,
g) arbeidstagere som er over en viss alder og har tjenestepensjon eller alderstrygdpensjon,
h) personer som bare leilighetsvis eller tilfeldig har arbeid som omfattes av denne konvensjon,
i) medlemmer av arbeidsgiverens familie,
j) spesielle grupper arbeidere, for hvem det på grunn av særlige forhold er unødvendig eller upraktisk å nytte bestemmelsene i denne konvensjon.

3. Medlemsstatene skal i sine årlige rapporter om gjennomføringen av denne konvensjon melde fra om de unntak de har fastsatt i samsvar med forrige punkt.

4. Denne konvensjon gjelder ikke for sjømenn, havfiskere eller jordbruksarbeidere, slik disse kategorier er definert i den nasjonale lovgivning.

Art. 3. Ved delvis arbeidsløshet skal det etter regler fastsatt i den nasjonale lovgivning ytes trygdestønad eller annen

arbeidsløshetshjelp til personer som har fått sin sysselsetting redusert.

Art. 4. Retten til trygdestønad eller annen arbeidsløshetshjelp kan gjøres avhengig av at søkeren oppfyller følgende vilkår:

a) at han er arbeidsfør og disponibel for arbeid,
b) at han er innskrevet ved et offentlig kontor for arbeidsformidling eller ved et annet arbeidsformidlingskontor som er godkjent av vedkommende myndighet, og at han, med de unntak og på de vilkår som er fastsatt i den nasjonale lovgivning, regelmessig melder seg ved nevnte kontor, og
c) at han oppfyller andre krav som måtte være fastsatt i den nasjonale lovgivning i den hensikt å sikre at han fyller vilkårene for trygdestønad eller annen arbeidsløshetshjelp.

Art. 5. Retten til trygdestønad eller annen arbeidsløshetshjelp kan gjøres avhengig av andre vilkår og utelukkelsesgrunner, og spesielt de som er nevnt i artiklene 6, 7, 8, 9, 10, 11 og 12. Alle andre vilkår eller utelukkelsesgrunner enn de som er fastsatt i nevnte artikler skal oppgis i de årsrapporter som medlemsstatene sender om konvensjonens gjennomføring.

Art. 6. Retten til trygdestønad eller annen arbeidsløshetshjelp kan gjøres avhengig av en kvalifiseringsperiode som innebærer:

a) betaling av et visst antall premier i et bestemt tidsrom før krav om stønad blir fremsatt eller før arbeidsløsheten begynte;
b) arbeid som omfattes av denne konvensjon i et bestemt tidsrom før krav om trygdestønad eller annen arbeidsløshetshjelp fremsettes eller før arbeidsløsheten tar til, eller
c) en kombinasjon av de nevnte alternativer.

Art. 7. Retten til trygdestønad eller annen arbeidsløshetshjelp kan gjøres avhengig av en ventetid. Lengden av ventetiden og øvrige bestemmelser skal fastsettes i den nasjonale lovgivning.

Art. 8. Retten til å få trygdestønad eller annen arbeidsløshetshjelp kan gjøres avhengig av deltagelse i kurs i yrkesopplæring eller i annen undervisning.

Art. 9. Retten til å få trygdestønad eller annen arbeidsløshetshjelp kan gjøres avhengig av at vedkommende, på vilkår som er fastsatt i den nasjonale lovgivning, er villig til å ta hjelpearbeid som settes i gang av offentlig myndighet.

Art. 10. 1. En søker kan for et rimelig tidsrom utelukkes fra trygdestønad eller annen arbeidsløshetshjelp dersom han avslår et tilbud om passende arbeid. Et arbeid kan ikke anses å være passende:

a) dersom arbeidet medfører at han må flytte til et sted hvor det ikke er mulig å skaffe passende bolig,
b) dersom lønnen er lavere eller arbeidsvilkårene ellers er dårligere
   (i) enn dem han med rimelighet kunne ha ventet å oppnå når man tar i betraktning de vilkår som han i alminnelighet oppnådde i sitt vanlige yrke på det sted hvor han sist hadde regelmessig sysselsetting, eller som han sannsynligvis ville ha oppnådd i dette yrke om han fortsatt hadde hatt arbeid der. Dette gjelder i de tilfelle da det tilbudte arbeid er i vedkommendes vanlige yrke og på hans vanlige arbeidssted;
   (ii) enn de vilkår som på vedkommende tidspunkt er vanlige i det yrke og det distrikt hvor arbeidet er tilbudt. Dette gjelder i alle andre tilfelle enn de som er nevnt i punkt (i);
c) dersom arbeidet er ledig på grunn av arbeidsstans som følge av arbeidstvist,
d) dersom søkeren avslår av andre grunner som ikke er urimelige når alle hensyn tas i betraktning, også søkerens personlige forhold.

2. Søkeren kan for et rimelig tidsrom utelukkes fra trygdestønad eller annen arbeidsløshetshjelp:

a) dersom han har mistet sitt arbeid som en direkte følge av arbeidsstans på grunn av arbeidstvist,
b) dersom han har mistet sitt arbeid på grunn av dårlig opptreden, eller om han er gått fra arbeidet uten gyldig grunn,
c) dersom han på bedragerisk vis søker å få trygdestønad eller annen arbeidsløshetshjelp,
d) dersom han, når han søker arbeid, ikke følger de instrukser som er gitt av et offentlig arbeidsformidlingskontor eller annen kompetent myndighet eller dersom vedkommende myndighet finner det bevist at han har avholdt seg fra å søke eller forsømt å benytte en rimelig sjanse til å få passende arbeid.

3. Når søkeren, etter sin arbeidsavtale ved fratreden har fått en godtgjørelse av sin arbeidsgiver som i det vesentlige svarer til tapt arbeidsfortjeneste i et visst tidsrom, kan han for dette tidsrom utelukkes fra trygdestø-

nad eller annen arbeidsløshetshjelp. En i den nasjonale lovgivning fastsatt erstatning for oppsigelse skal imidlertid ikke anses som slik godtgjørelse.

Art. 11. Retten til trygdestønad eller annen arbeidsløshetshjelp kan begrenses til et tidsrom som vanligvis ikke må være under 156 arbeidsdager og ikke i noe tilfelle under 78 arbeidsdager i et år.

Art. 12. 1. Trygdestønad skal ikke være avhengig av søkerens behov.

2. Retten til annen arbeidsløshetshjelp kan gjøres avhengig av at søkerens behov blir godtgjort på slik måte som fastsatt i den nasjonale lovgivning.

Art. 13. 1. Trygdestønad skal betales kontant, men tilleggsytelser som tar sikte på å lette den arbeidsløses adgang til å få arbeid igjen kan ytes in natura.

2. Annen arbeidsløshetshjelp kan ytes in natura.

Art. 14. I samsvar med den nasjonale lovgivning skal det opprettes domstoler eller andre kompetente myndigheter som skal avgjøre spørsmål som reiser seg i forbindelse med søknad om trygdestønad eller annen arbeidsløshetshjelp fra personer som omfattes av denne konvensjon.

Art. 15. 1. Søkeren kan fratas rett til trygdestønad eller annen arbeidsløshetshjelp for den tid han er bosatt i utlandet.

2. Særskilte regler kan innføres for grenseboere som har sitt arbeidssted i ett land og sitt hjemsted i et annet.

Art. 16. Utlendinger skal ha rett til trygdestønad og annen arbeidsløshetshjelp på samme vilkår som landets egne borgere. Hver medlemsstat skal imidlertid ha adgang til å nekte borgere fra medlemsstat eller stat som ikke er bundet av denne konvensjon, likestilling med egne borgere når det gjelder spørsmål om utbetaling fra kasser som søkeren ikke har betalt premie til.

Art. 17. De formelle ratifikasjoner av denne konvensjon skal oversendes Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå til registrering.

Art. 18. 1. Denne konvensjon skal være bindende bare for de medlemsstater i Den internasjonale arbeidsorganisasjon som har fått registrert sine ratifikasjoner hos Generaldirektøren.

2. Den skal tre i kraft 12 måneder etter den dag da to medlemsstaters ratifikasjoner er blitt registrert hos Generaldirektøren.

3. Deretter skal denne konvensjon tre i kraft for hver medlemsstat 12 måneder etter den dag da dens ratifikasjon er blitt registrert.

Art. 19. Så snart to medlemsstater har latt sin ratifikasjon registrere hos Det internasjonale arbeidsbyrå, skal Generaldirektøren underrette alle organisasjonens medlemsstater. Han skal likeledes underrette dem om senere ratifikasjoner av andre medlemsstater.

Art. 20. 1. En medlemsstat som har ratifisert denne konvensjon, kan oppsi den når 5 år er gått fra den dag konvensjonen trådte i kraft, ved å sende melding om dette til Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå til registrering. Slik oppsigelse trer ikke i kraft før ett år etter at den er blitt registrert.

2. Hver medlemsstat som har ratifisert denne konvensjon, og som ikke innen et år etter utgangen av den 5-årsperiode som er nevnt i forrige punkt gjør bruk av den oppsigelsesrett som er fastsatt i denne artikkel, er bundet for ytterligere 5 år, og kan deretter oppsi konvensjonen ved utgangen av hver 5-årsperiode på de vilkår som er fastsatt i denne artikkel.

Art. 21. Når Styret for Det internasjonale arbeidsbyrå anser det nødvendig, skal Styret fremlegge en melding for Arbeidskonferansen om hvordan denne konvensjon har virket, og undersøke om det er ønskelig å sette spørsmålet om hel eller delvis revisjon av konvensjonen på Konferansens dagsorden.

Art. 22. 1. Dersom Konferansen vedtar en ny konvensjon som endrer denne konvensjon helt eller delvis, og intet annet er bestemt i den nye konvensjon, skal

a) en medlemsstats ratifikasjon av den nye reviderende konvensjon i p s o j u r e innebære en øyeblikkelig oppsigelse av denne konvensjon uten hensyn til reglene i artikkel 20 ovenfor, forutsatt at den nye reviderende konvensjon er trådt i kraft,
b) denne konvensjon ikke lenger kunne ratifiseres av medlemsstatene fra den dag da den nye reviderende konvensjon trer i kraft.

2. Denne konvensjon skal i alle tilfelle vedbli å være i kraft i sin nåværende form og med sitt nåværende innhold for de medlemsstater som har ratifisert den, men som ikke har ratifisert den nye reviderte konvensjon.

Art. 23. Den engelske og den franske versjon av denne konvensjons tekst har samme gyldighet.